

HOLLY RENEE
DĚDICTVÍ STÍNŮ
UKÁZKA Z KNIHY

DACRE

Otcova pěst s nepříjemným křupnutím dopadla na mou čelist a moje ústa okamžitě zaplavila kovová pachut' krve. Důvěrně známá bolest se začala šířit po tváři jako požár a na chvíli mi nedovolila soustředit se na nic jiného. Zavřel jsem oči a snažil se odštíhnout od jeho rozzuřeného hlasu a potlačit slzy, které mě zaštipaly v očích. Důsledky jeho běsnění jsem nepocítil poprvé, ale bez ohledu na to, kolikrát jsem je zažil, jsem se nikdy nenaučil snášet je lépe.

Cítil jsem, jak z něj vztek přímo sálá. Dýchal mi zblízka do tváře. Napjal jsem se v očekávání dalšího úderu, ale žádný už nepřišel.

Místo toho mě probodl znechuceným pohledem. „Jsi pro naši vzpouru ostudou,“ zaburácel nade mnou jeho hlas plný zlosti, zklamání a opovržení. „Narodil ses k tomu, abys vedl druhé, a místo toho jsi jako zbabělec padl na kolena před tou holkou a pak sis ji ještě nechal proklouznout mezi prsty.“

Vědomí, že jsem ho zklamal, mě tížilo jako balvan. Ochromený pocitem viny jsem tam jen stál a nedokázal se nijak hájit.

„Dej se do kupy a mazej za ostatními.“ Kývl hlavou přes rameno a já si rychle přejel rukou přes ústa, abych setřel krev ze rtu. „A dávej si pozor, aby na tobě nepoznali žádnou slabost. Všichni k tobě vzhlížejí a vidí v tobě naši budoucnost, Dacre.“

Jeho slova mě zasáhla úplně stejně jako rána do obličeje a vytrhla mě z otupění. Narovnal jsem se a zhluboka se nadechl, abych se připravil na to, co mě čeká.

Vyšel jsem z ubikací bojovníků, pryč od otcova pronikavého pohledu, který mě sledoval, dokud jsem nevyšel ze dveří. Zamířil jsem ven, kde se mezitím shromáždili ostatní rebelové. Ve vzduchu viselo dusné napětí.

Všichni věděli, že se otec chystá oznámit něco zásadního, a děsilo mě, že se dozvědí pravdu. Kroky mi těžkly pod tíhou blížící se pohromy a viděl jsem, že se v jejich výrazech mísí očekávání s obavami.

Očima jsem přelétl celý dav. Hledal jsem známé tváře a snažil se přitom vyhýbat zvědavým pohledům. Nakonec jsem spatřil Kaie a Wren, jak stojí vpředu a upřeně mě pozorují.

Z Wreniných přimhouřených očí číselo zklamání. Očividně už o mé zradě věděla. Avšak to, jak strnule hleděla na mou zhmožděnou čelist a zaschlou krev na roztrženém rtu, mi z nějakého důvodu vadilo mnohem víc.

Když jsem se k ní přiblížil, zvedla ruku, jako by se mé brady chtěla dotknout. Ucukl jsem a rychle jí prsty odstrčil, pak jsem se otočil a zahleděl se před sebe. Vzduch kolem nás jako by zhoustl v těžkou mlhu. Srdce mi zběsile tlouklo nejistotou z toho, co otec chystá.

„To ti udělal on?“ zasyčela Wren skrz zatáté zuby. Hlas se jí třásl potlačovanými emocemi.

„To nic není, Wren.“

Kai stál vedle mě. Jeho obvykle klidný výraz byl ten tam a nahradil ho planoucí hněv. Pěsti svíral tak silně, až mu zbělaly klouby, a upřeně zíral na mou čelist.

Znal už pravdu o Vereně a věděl, kdo skutečně je, jeho zuřivost však nepramenila z rozhořčení nad její zradou. Veškerá jeho zloba se soustředila na muže, který vedl vzpouru a očekával slepou poslušnost.

S železitou chutí krve na jazyku jsem však ani já v sobě takovou oddanost nenacházel.

Kai zažil už nesčetněkrát, jak si na mně otec vybíjí vztek, a ani po všech těch letech od chvíle, kdy na mě táta vztáhl ruku poprvé, se s tím nedokázal smířit.

Vyrůstali jsme spolu uprostřed vzpoury a už od dětství jsme si vždycky navzájem kryli záda. A teď, když jsme už jako dospělí bojovali za společnou věc, se naše vzájemné ochranné pouto ještě prohloubilo.

Když můj otec s Reedem v patách konečně vyšel z ubikací bojovníků, v davu kolem nás to vzrušeně zašumělo. Wren však v očích planul vztek a její napjatý postoj prozrazoval, že se ze všech sil krotí, aby mu nedala průchod.

Otec zvedl ruku v autoritativním gestu a ruch kolem nás okamžitě utichl. Zatnul jsem zuby a navzdory pulzující bolesti v čelisti se přiměl zůstat bez hnutí.

S tváří stále zkřivenou vztekem zahřímal otec na celou jeskyni: „Následnice marmoriského trůnu je na útěku!“

Prostorem se rozlehl šum překvapených hlasů a šokovaného lapání po dechu. Srdce mi prudce bušilo a nedokázal jsem se soustředit na nic jiného než na ta slova, která zůstala viset ve vzduchu. Nevyslovil ani její jméno, mluvil o ní jen jako o následnici trůnu.

Protože pro něj nic víc neznamenovala.

„A celou dobu se ukrývala mezi námi!“

V davu propukl zmatek a ozývaly se výkřiky údivu a překvapení. Já však dál zíral přímo na otce.

Jeho pohled přelétl po nás všech. Na mně však spočinul o něco déle, než se posunul dál.

„Několik týdnů Nyra potají trénovala v našich řadách,“ pokračoval otec s odporem v hlase. „Nevíme jistě, jestli ji sem vyslal král, nebo jednala na vlastní pěst.“

Jakmile zaznělo Nyřino jméno, rozhostilo se v jeskyni ticho.

Otec stočil zrak ke mně a zabodl pohled do mých očí, jako by v nich něco hledal.

„Chci, abyste po ní všichni ihned začali pátrat,“ rozkázal. „Přiveďte mi ji.“

Cítil jsem, jak mě ostatní sledují. Jejich zraky mě propalovaly jako rozžhavené železo přitisknuté na kůži. Číslo z nich zklamání a tiché výčitky.

„Na jejím dopadení závisí budoucnost naší rebelie!“ Otcův hlas nabral ostrý, téměř hysterický tón. Zadržel jsem dech. Neměl jsem ponětí, co přijde dál. Vzduch kolem nás jiskřil napětím.

Stáli jsme nehnutě jako praví vojáci, jaké z nás chtěl mít, a čekali na jeho další záštiplná slova. „Král pro její nalezení udělá cokoli. Nasadí na to všechny dostupné prostředky. Neměli jsme být tak neopatrní a nechat ji utéct.“

Jeho pronikavý pohled se do mě zabodl jako dýka.

Opětoval jsem ho, i když mě svíral pocit viny. Ještě víc mě však drtila tíha pravdy. Pravdy, již můj otec slyšet nepotřeboval, ale která na mě doléhala tak silně, až jsem měl pocit, že se udusím. Pravda totiž byla, že jsem Verenu nenechal utéct jen tak. Nejprve jsem se s ní vyspal a teprve pak jsem ji nechal jít.

Otce ovšem zajímalo jen to, že jsem jí dovolil utéct.

Věděl, že by neměla šanci uniknout, kdybych jí to neumožnil.

Nic dalšího ale vědět nemusel.

Lítost mi proudila žilami jako jed, ne však kvůli tomu, že jsem ji nechal jít. Toho jsem litovat nedokázal.

„Najděte princeznu za každou cenu a přiveďte mi ji. Klidně i polomrtvou, je mi jedno, v jakém bude stavu. Hlavně nesmíme dovolit, aby se vrátila do paláce.“

Wren nesouhlasně zabručela. Hleděla na otce s očima planoucíma hněvem, zatímco on jí nevěnoval jediný pohled. Verena byla první člověk od matčiny smrti, před kterým se Wren dokázala otevřít, a teď byla pryč.

S každým jeho slovem namířeným proti Vereně jsem cítil, jak Wrenina loajalita vůči otci slábne. Nezáleželo jí na tom, že jí lhalo stejně jako mně. Byla to její přítelkyně.

Podobnou reakci jsem od našeho mocichtivého otce čekal, ale nesnesl jsem pomyšlení, že by na ni kdokoli vztáhl ruku. Zatraceně, jestli jí ublíží... Zaklonil jsem hlavu a s křupnutím si protáhl krk, abych se uklidnil.

Byla to podlá zrádkyně. Věděl jsem to. Celou dobu mi lhala. Lhala nám všem a já v sobě cítil spalující vztek, i když jsem jí to zároveň nedokázal vyčítat. Netušil jsem, jestli vůbec něco z toho, co mi řekla, byla pravda. Jestli něco z toho, co jsem cítil...

Zatraceně.

Nemohl jsem si dovolit zabývat se tím. Ne teď.

Ne když se na mě otec díval, jako bych ho zradil naprosto nepředstavitelným způsobem. Přestože jsem se snažil vypudit z hlavy její lži i její tlumené steny, nedokázal jsem ji ze své mysli vyhnat úplně. Pořád jsem viděl před očima, jak se na mě podívala ve chvíli, kdy mi vyklouzlo její pravé jméno. Ten pocit zrady v jejích očích, když se na mě ohlédla, než vyběhla z mého pokoje.

To poslední, co jsem viděl, byly jizvy na jejích zádech.

Její otec. Řekla, že jí ty jizvy způsobil její otec, a to jsem jí věřil. Věřil jsem jí to dokonce i teď, když už jsem věděl, že mi neprozradila celou pravdu.

Svěřila se mi, že za ně mohl její otec, ale zamlčela, že šlo o samotného krále.

Už jen při pomýšlení na něj se mi žilami rozproudil syrový, divoký vztek. V mysli se mi vynořovaly obrazy odplaty a krvavé msty, které předčily veškerou nenávist, kterou jsem k němu cítil doteď.

Představoval jsem si, jak mu tisknu hrdlo a on žadoní o slitování a lapá po dechu. Chtěl jsem pod prsty cítit jeho strach a sledovat, jak mu v očích pomalu vyhasíná život.

Nikdy jsem netoužil mít na rukou něčí krev tak moc jako tu jeho.

To proto, že jsem taky ještě nikdy netoužil nikoho chránit tak zoufale jako ji. Trhalo mě to na kusy a vyvádělo z míry. Verena byla přece ta poslední, kdo si mou ochranu zasloužil! Bodlo mě z toho ostře u srdce, ale zatnul jsem zuby a zahnal to pomýšlení pryč.

„Rozdělíme se a pročešeme celé království. Nenecháme kámen na kameni, dokud ji nenajdeme. Jestli ji bude někdo skrývat, zabijte ho. Přiveďte mi ji za každou cenu!“

Většina bojovníků na otcovy rozkazy přikývla, ale já ne. I já ji hodlal hledat, dokud ji nenajdu – ne však pro něj nebo pro naši vzpouru.

Reed se naklonil k otci a cosi mu pošeptal do ucha. Odvedl tak jeho pozornost od davu, v němž to začalo šumět.

Bušení srdce mi dunělo až v uších a nehty jsem si zarýval do dlaní. Oddanost naší vzpouře, která vždycky tvořila neoddělitelnou součást mého já, se s každou myšlenkou na Verenu bortila. Byl jsem syn vůdce rebelů, a ona rozvrátila všechno, co jsem dosud znal.

V mysli mi zavládl naprostý zmatek. Vztek, zrada, lítost. Moje matka obětovala našemu povstání všechno. Celý můj život se točil kolem boje za naši věc a toho, co přijde, až zvítězíme, a přesto se mi teď hlavou honila jediná otázka: *Proč jsem nešel s ní?*

Protichůdné myšlenky se ve mně bouřily a praly, až mi z nich třeštila hlava.

Jedno jsem však věděl jistě: nedopustím, aby ji našel můj otec.

Sjel jsem očima k sestře. Stála s rukama pevně založenýma na prsou a hleděla přímo na mě. Pod tíhou jejího pronikavého pohledu jsem neklidně přešlápl z nohy na nohu. Připadal jsem si, jako bych balancoval na laně, které se může každou chvíli přetrhnout.

„Najdu ji.“ Můj hlas zněl odhodlaně, ale napjatě a ostřeji, než jsem měl v úmyslu.

Koutky očí se jí stáhly vztekem a hněv z ní sálal tak silně, že jsem ho cítil téměř fyzicky.

„Nechci, abys ji našel.“ Přistoupila blíž a i Kai po mém boku se pohnul. „Nechci, abyste se k ní ty nebo otec vůbec přiblížili.“

„Neházej mě s ním do jednoho pytle.“

„Proč ne?“ Zvedla obočí a s mírným záklonem hlavy si mě přeměřila od hlavy k patě. „Zdá se, že jsi vzal jeho výcvik opravdu vážně. Začínáš se mu hodně podobat,“ zasyčela jedovatě. Tála do živého.

Oba jsme věděli, že nemám jasno v tom, kým se vlastně chci stát. Jistě jsem věděl jen to, že nechci být jako on.

Koutkem oka jsem zahlédl, že se k nám otec otáčí, ale nevěnoval jsem mu pozornost.

„Nejsem jako on.“

„Tak ji tedy najdi.“ Wren zkrátila vzdálenost mezi námi a zabodla mi ukazováček do hrudi.

„Najdi ji, ale ať tě ani nenapadne přivést ji sem, Dacre.“

Zadíval jsem se jí do očí a už jsem se chystal promluvit, když nás otec přerušil.

„Ty jedeš se mnou, Dacre.“ Jeho hlas měl nesmlouvavý, rozkazovací tón, na který jsem si za ta léta zvykl.

„Právě jsme s Kaiem a Wren domlouvali, jak se do pátrání zapojíme,“ zalhal jsem, ale věděl jsem, že mě oba podrží.

Wren se na mě mohla zlobit sebevíc, ale vždycky mi kryla záda.

„To nepřipadá v úvahu. Jedeš se mnou a Kai s Wren zůstanou ve městě, dokud se nevrátíme.“

Wren napřímila ramena, jako by se chystala oponovat, ale když se naše pohledy setkaly, nenápadně jsem zavrtěl hlavou.

Tohle nebyla bitva, do které bychom se měli pouštět. Čekala nás skutečná válka.

„Tak jaký je plán?“ zeptal jsem se a snažil se znít klidně, jako by ve mně nevřela

touha srovnat celé to prokleté království se zemí, jen aby se jí už nikdo nikdy ani nedotkl.

Otec přimhouřil oči. „Nejprve vyrazíme na sever. Princezna se určitě pokusí vrátit do paláce.

Musíme jí v tom zabránit.“

„Do paláce nepůjde,“ vyhrkl jsem bez přemýšlení, ale pokud jsem měl jet s otcem, nemohl jsem ztrácet čas cestou na sever, když jsem věděl, že se Verena snaží dostat od paláce co nejdál.

„Řekla ti to snad, když jsi ji nechal utéct?“ vyštěkl otec a chřípí se mu přitom rozšířilo.

Zatnul jsem pěsti a potlačil podráždění.

„Ne, ale znám ji dost dobře,“ odvětil jsem a bez uhýbání mu pohlédl do očí. „Není hloupá. Ví, že palác je první místo, kde bychom ji hledali.“

Další lež kvůli té malé zrádkyni.

Neměl jsem kvůli ní lhát a nemělo mi záležet na tom, kde je, jenže mi na tom zatraceně záleželo.

Otcův výraz ztvrdl. „Dlouho tam venku nevydrží. Najdeme ji. Nezastavíme se, dokud ji nedopadneme a nepřivedeme zpátky.“

„Najdeme ji,“ souhlasil jsem s otcem poprvé po dlouhé době. Najdu ji, ale sem ji rozhodně nepřivedu.